

Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG
Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.
Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug
Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 39, Oberägeri, 22 Septembrie 1940 anul 6

Cuvântul săptămânii: Viețile noastre valorează atât cât le sacrificăm în slujirea lui Dumnezeu, în Împărăția Sa și a aproapelui.

Fr. Schlegelmilch.

Cum devine Dumnezeu vizibil.

1 Geneza 33:10: *Căci ți-am văzut fața Ta, ca și cum aș vedea fața lui Dumnezeu.*

Ți-am văzut fața Ta, ca și cum aș vedea fața lui Dumnezeu! Aceste cuvinte conțin cea mai frumoasă mărturie pe care o persoană o poate da altuia. Iacov i-a spus asta fratelui său Esau, dar asta sună străin și ciudat, cum un om evlavios poate să-i spună unui om necredincios. Căci Iacov își dăduse viața lui Dumnezeu. Bineînțeles, asta nu exclude faptul că vechea lui natură îi dădea încă multe necazuri.

Dar Esau era exact opusul. Scrisoarea către Evrei îl numește chiar a persoană nesăbuită răutăcioasă, care nu știe nimic despre Domnul dorit. El a urmat propriul său drum și nu-i-a păsat de harul lui Dumnezeu.

Și totuși Iacov a trebuit să dea mărturie unui astfel de om rău. *Ți-am văzut fața Ta, ca și cum aș vedea fața lui Dumnezeu!* Nu e ciudat? Dar există întotdeauna pericolul că citim Biblia doar superficial și ignorăm astfel de oportunități, în care Dumnezeu vrea să ne spună multe.

Cum a ajuns Iacov să dea o asemenea mărturie fratelui său? El a fost departe de casă și l-a experimentat pe Dumnezeu. Odată, cu mulți ani în urmă, își părăsise patria din cauza unui păcat în care căzuse. Fratele său, Esau-a venit acasă obosit i-a cerut niște supă. Iacov a profitat de această ocazie pentru a-și înșela fratele în mod profitabil. I-a cerut dreptul de naștere în schimb. Deoarece lui Esau nu-i păsa prea mult de asta, a fost de acord cu schimbul. Dar după aceea a avut consecințe grele pentru Iacov. A devenit atât de periculos, încât mama lui a trebuit să-l ajute să scape de Esau pentru că voia să-lucidă.

Iacov a stat departe de patria sa ani de zile. L-a experimentat pe Dumnezeu într-o țară străină și a văzut ce fel de persoană era. Desigur, această școală a fost destul de lungă. Acum, în sfârșit, el s-a întors din nou. Într-o noapte a devenit pe deplin conștient de păcatul său. Când a auzit că fratele său vine spre el, a fost cuprins de mare teamă. El a recunoscut groaza acțiunilor sale la momentul respectiv. De obicei, după ani de zile îți vezi păcatele într-o cu totul altă lumină. Imediat după ce se face fapta, acum ni se par păcatele grele și urâte. Abia mai târziu înveți să judeci corect.

Așa fost și cazul lui Iacob. Acum, după mulți ani i-a trecut prin minte cât de groaznic era pe atunci. Și cu sentimentul vinovăției, el urma să-l întâlnească pe Esau.

Când l-a văzut a fost copleșit și îngrozit. Nu se aștepta ca fratele său să-l ierte complet pentru acest păcat, inima lui avea pace, fără amărăciune sau resentimente. Acest fapt l-a copleșit

atât de mult, în acel moment, încât și-a amintit că Dumnezeu a avut grijă de el și i-a iertat toate păcatele. El s-a gândit la dragostea și binecuvântarea Domnului care l-a făcut să treacă și de această situație. Și când ai ajuns la conștiința lui, i s-a părut că vede în Esau ceva din fața lui Dumnezeu. El a observat în firea fratelui său ceva din natura divină. Prin urmare, a putut spune: *Am văzut fața ta, ca și cum aș vedea fața lui Dumnezeu.*

De asemenea, este important pentru noi să recunoaștem că Dumnezeu se descoperă adesea unei persoane prin alta. Nu-L putem înțelege bine pe Domnul decât dacă Îl vedem întruchipat într-o ființă umană. Desigur că știm ceva despre așa-numitul „Dumnezeu drag”; care are grijă de noi toți. Dar pentru noi acestea sunt în mare parte concepte goale, fără nimic real în spate:

Când vedem natura lui Dumnezeu exprimată într-o persoană, devine mult mai ușor pentru noi să înțelegem natura Domnului. Sunt oameni care pur și simplu nu se mai pot încrede în Dumnezeu. Dar pentru că au întâlnit o persoană, care a avut grijă de ei într-un mod iubitor, și-au găsit drumul înapoi la Domnul.

Din acest motiv, Dumnezeu a venit la noi în persoana Mântuitorului și ni s-a descoperit astfel. De aceea și Hristos a putut spune: Cine mă vede pe Mine, vede pe Tatăl. Altfel nu avem cum să-L înțelegem pe Dumnezeu. Astăzi auzim multe despre revelația lui Dumnezeu în natură. Oamenii caută să-L găsească pe Domnul în fiecare floare, în mare, în soare, în stele. Toate acestea au locul lor și prin urmare sunt bune. Dar acesta se va fi potrivit pentru noi, când cunoașterea vine doar dacă am învățat deja să credem în Dumnezeu. Sunt mulți oameni care văd toate acestea și totuși văd doar legile naturii în spatele lor. Ei numesc fiecare eveniment o minunată coincidență și nu găsesc în spatele lor pe Dumnezeu, care are o inimă pentru noi, oamenii.

Prin urmare, Dumnezeu a venit la noi în persoana Domnului Isus. Ne putem face o imagine mai bună despre El când citim Evangheliile. Atunci vedem cum Hristos a venit în lume, cum i-a iubit pe oameni și i-a ajutat. Astfel ne este mai ușor să înțelegem ce și cine este Dumnezeu.

Noi oamenii, suntem de fapt creaturi ciudate. Luăm cele mai minunate și frumoase lucruri din acest univers și le urcăm la cel mai înalt nivel. Și abia atunci ne gândim că ar putea fi Dumnezeu.

În realitate, Domnul ne-a rânduit credincioși pe acest Pământ, ca să transmitem prin natura noastră, cunoașterea corectă a lui Dumnezeu celor care nu știu nimic despre El. În acest fel, conceptele false despre Dumnezeu ar trebui să fie corectate de noi.

Acest privilegiu este unul dintre cele mai bune lucruri! Noi, care am fost mântuiți prin harul lui Hristos, trebuie să fim reprezentanții lui Dumnezeu, aici în această lume.

Dar, pe de altă parte, asta vine și cu o mare responsabilitate. Oamenii care sunt departe de Dumnezeu ne acordă atenție. Și când greșim, ei Îl judecă pe Domnul după purtarea noastră. Desigur, făcând acest lucru, ei comit o mare nedreptate față de Dumnezeu. Prin urmare, ar trebui să ne străduim să trăim cu demnitate în această lume.

Prin urmare, este foarte important ca și noi credincioșii, să transmitem altora conceptul corect despre Dumnezeu. Nu putem face asta mai bine, decât prin acest spirit iertător despre care se vorbește în povestea textului nostru. Pentru că acesta este ceea ce atinge cel mai profund inima omului.

Într-o zi, unui criminal, care se află în închisoare i s-a dat să citească Evanghelia. El habar nu avea despre Hristos și prin urmare, nu înțelegea mare lucru. Cu toate acestea, când a ajuns în locul în care este scris despre răstignire, a fost biruit în interior. A fost șocat de faptul că Domnul Isus a putut să îndure toate insultele teribile și răutatea oamenilor și apoi să se roage în cele din urmă: *Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!* Aceasta atitudine iertătoare a inimii Mântuitorului l-a mișcat profund. Numai Dumnezeu ar putea proceda așa!

De aceea și Domnul ne îndeamnă să iertăm în orice moment. Petru L-a întrebat odată pe Isus: *Stăpâne, este suficient dacă îmi iert aproapele de șapte ori?* Și a primit răspunsul: *„Ar trebui să ierți nu de șapte ori, ci de șaptezeci de ori șapte!”*

Din păcate, atât de mulți credincioși eșuează în acest domeniu. Cel mai important motiv: Ei produc atât de multe pagube și, prin urmare, fac nedreptate Domnului. Un credincios, care nu poate ierta Îi aduce o mare rușine Domnului. Uneori ne gândim că trebuie să-i lăsăm pe alții să simtă asta, astfel ca să le pară rău că ne-au rănit." Ar face Dumnezeu și așa? Nu, dar El iartă imediat și ne așteaptă până ne vom pocăi. El ne oferă iertarea Sa. De aceea acum nu avem dreptul să avem nimic împotriva altora. Când învățăm această lecție, putem spune și noi: *i-am văzut fața, așa cum am văzut fața lui Dumnezeu.*

Vrem să verificăm cum să ne descurcăm în această privință! Când dragostea lui Dumnezeu ne umple inimile, nu putem să nu-i iertăm pe cei din jurul nostru. Putem chiar să uităm ce ne-au făcut, și de fiecare dată când ni se amintește de asta, nu ne mai pasă. Atunci putem spune celui care ne-a rănit: *Te- am iertat din toată inima* și așa devenim noi reprezentanți ai lui Dumnezeu în lume.

D. Cornilescu.

Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—
Bestellungen, Anfragen richte man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug
Telephon: Oberägeri Nr. 4 53 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 39   Oberägeri, den 22. September 1940   6. Jahrgang

Wochenspruch: Unser Leben ist nur so viel wert, als wir es opfernd
in Gottes Dienst stellen in seinem Reich und an unserem Nächsten.
Fr. Schlegelmilch.

Wie Gott sichtbar wird.

1. Mose 33, 10: »Denn ich sah dein Angesicht als sähe ich Gottes Angesicht.«

Ich sah dein Angesicht, als sähe ich Gottes Angesicht!—Diese Worte enthalten das schönste Zeugnis, das ein Mensch einem anderen ausstellen kann. Und zwar hat Jakob so zu seinem Bruder Esau gesprochen. Aber das Merkwürdige und Befremdende dabei ist, daß dies ein frommer Mann von einem ungläubigen sagen mußte. Denn Jakob hatte sein Leben Gott übergeben. Das schloß selbstverständlich nicht aus, daß ihm seine alte Natur noch viel zu schaffen machte.

Aber Esau war gerade das Gegenteil. Der Hebräerbrief nennt ihn sogar einen gottlosen, gemeinen Menschen, der nichts vom Herrn wissen wollte. Er ging seinen eigenen Weg und kümmerte sich nicht um die Gnade Gottes.

Und doch mußte Jakob solch einem schlechten Menschen das Zeugnis geben: »Ich sah dein Angesicht, als sähe ich Gottes Angesicht.« Ist das nicht sonderbar? Aber es besteht immer die Gefahr, wenn wir die Bibel nur oberflächlich lesen, gerade solche Gelegenheiten unbeachtet zu lassen, durch die uns Gott doch viel sagen möchte.

Wie kam Jakob dazu, seinem Bruder solch ein Zeugnis auszustellen? Er war in der Fremde gewesen und hatte dort Gott erlebt. Einst, vor vielen Jahren, hatte er die Heimat verlassen wegen einer Sünde, in die er gefallen war. Sein Bruder Esau war müde nach Hause gekommen und hatte ihn um etwas Suppe gebeten. Diese Gelegenheit hatte Jakob ausgenützt, um in profitlicher Weise seinen Bruder zu betrügen. Er verlangte von ihm dafür das Erstgeburtsrecht.

Da Esau nicht viel daran gelegen war, ging er auf den Tausch ein. Aber nachher hatte es schlimme Folgen für Jakob. Es wurde so gefährlich, daß seine Mutter ihm helfen mußte, vor Esau zu fliehen, weil dieser ihn töten wollte.

Jahrelang blieb nun Jakob weg von seiner Heimat. Er erlebte Gott in der Fremde und sah ein, was für ein Mensch er war. Freilich dauerte diese

Schule ziemlich lange. Nun endlich kam er wieder zurück. In einer Nacht wurde ihm seine ganze Sünde dann erst richtig bewußt. Als er hörte, daß sein Bruder ihm entgegenkam, überfiel ihn eine große Angst. Er erkannte das Furchtbare seiner damaligen Handlung.

Es ist ja meist so, daß man nach Jahren seine Sünden in einem ganz anderen Lichte sieht. Gleich nach geschehener Tat erscheinen sie uns nicht so schwer und häßlich. Erst später lernt man sie richtig beurteilen.

Das war auch bei Jakob der Fall. Jetzt, nach vielen Jahren, kam es ihm in den Sinn, wie schrecklich er damals war. Und mit diesem Schuldbewußtsein sollte er nun Esau begegnen.

Als er ihn dann sah, war er ganz überwältigt und entsetzt. Das hatte er nicht erwartet, daß sein Bruder ihm diese Sünde so völlig vergeben hatte, daß keine Bitterkeit und kein Groll mehr in seinem Herzen zurückgeblieben war. Diese Tatsache überwältigte ihn so sehr, daß er in diesem Augenblick sicher daran erinnert wurde, wie Gott sich seiner angenommen und ihm alle Schuld vergeben hatte. Er mußte an die Liebe und den Segen des Herrn denken, womit dieser ihn durchgebracht hatte. Und indem ihm dies zum Bewußtsein kam, war es ihm, als sähe er im Gesichte Esaus etwas von dem Angesichte Gottes. Er bemerkte im Wesen seines Bruders diesen Zug von Gottes Art. Daher konnte er sagen: »Ich sah dein Angesicht, als sähe ich Gottes Angesicht.«

Es ist auch für uns sehr wichtig, zu erkennen, daß Gott sich dem einen Menschen oftmals durch einen anderen offenbart. Wir können den Herrn nicht gut begreifen, wenn wir Ihn nicht in einem Menschen verkörpert sehen. Natürlich wissen wir etwas vom sog. »lieben Gott«; der für uns alle sorgt. Aber dies sind für uns meist leere Begriffe, hinter denen nichts Wirkliches steht.

Wenn wir jedoch sehen, wie die Art Gottes in einem Menschen zum Ausdruck kommt, fällt es uns viel leichter, das Wesen des Herrn zu verstehen. Es gibt Menschen, die einfach nicht mehr an Gott glauben können. Aber dadurch, daß sie einer Person begegnet sind, die sich in liebevoller Weise ihrer angenommen hat, haben sie wieder hingefunden zum Herrn.

Aus diesem Grunde ist Gott in der Person des Heilandes zu uns gekommen und hat sich uns auf diese Weise offenbart. Deshalb konnte Christus auch sagen: »Wer mich sieht, der sieht den Vater.« Sonst hätten wir gar keine Möglichkeit, Gott zu verstehen.

Man hört heute viel von der Offenbarung Gottes in der Natur. Man sucht den Herrn zu finden in jeder Blume, im Meere, in der Sonne, in den Sternen. Das alles hat seine Berechtigung und ist daher schön und gut. Aber richtig wird uns diese Erkenntnis nur dann zuteil, wenn wir es zuvor schon gelernt haben, an Gott zu glauben. Es gibt viele Menschen, die das alles auch sehen und doch dahinter nur die Naturgesetze erblicken. Sie nennen jedes wunderbare Ereignis einen Zufall und finden dahinter nicht Gott, der ein Herz für uns Menschenkinder hat.

Gott ist deshalb in der Person des Herrn Jesu zu uns gekommen, daß wir einen besseren Begriff von Ihm bekommen können. Wenn wir die Evangelien lesen, sehen wir, wie Christus auf dieser Welt lebte, wie Er die Menschen liebte und ihnen half. Da fällt es uns nicht mehr schwer, zu verstehen, daß das Gott sein muß.

Wir Menschen sind eigentlich sonderbare Geschöpfe. Wir greifen das Wunderbarste und Schönste aus diesem Weltall heraus und steigern es bis zum höchsten Grad. Und dann erst denken wir, daß das Gott sein könnte.

In Wirklichkeit hat der Herr uns als gläubige Menschen auf dieser Erde dazu bestimmt, denen, die nichts von Ihm wissen, die richtige Gotteserkenntnis zu vermitteln und zwar durch unser Wesen. Auf diese Weise sollen die falschen Gottesbegriffe durch uns korrigiert werden.

Welch ein Vorrecht liegt gerade in dieser Aufgabe für uns! Wir, die wir durch die Gnade Christi errettet worden sind, sollen hier in dieser Welt die Vertreter Gottes sein.

Aber andererseits knüpft sich daran auch eine große Verantwortung. Die Menschen, die ferne von Gott stehen, achten auf uns. Und wenn wir etwas verkehrt machen, beurteilen sie den Herrn nach unserem Wandel. Freilich begehen sie damit Gott gegenüber ein großes Unrecht. Deshalb sollten wir uns bemühen, würdig zu leben in dieser Welt.

Es ist also sehr wichtig, daß wir gläubigen Menschen den anderen den richtigen Gottesbegriff vermitteln. Das können wir nicht besser, als gerade durch diesen vergebenden Geist, von dem in der Geschichte unseres Textes die Rede ist. Denn dadurch wird das menschliche Herz am tiefsten berührt.

Ein Verbrecher, der sich im Gefängnis befand, bekam eines Tages das Evangelium zu lesen. Er hatte keine Ahnung von Christus und verstand daher auch nicht viel. Als er jedoch an die Stelle kam, wo von der Kreuzigung geschrieben steht, wurde er im Innersten überwältigt. Er war erschüttert von der Tatsache, daß der Herr Jesus imstande war, alle die furchtbaren Schmähungen und Gemeinheiten der Menschen zu ertragen und dann zuletzt noch zu beten: »Vater, vergib ihnen, denn sie wissen nicht, was sie tun!« Diese vergebende Haltung des Heilandsherzens ergriff ihn zu tiefst. So konnte nur Gott handeln!

Deshalb ermahnt der Herr auch uns, allezeit zu vergeben. Petrus fragte Jesus einmal: »Meister, ist es genug, wenn ich meinem Nächsten siebenmal vergebe?« Und er bekam die Antwort: »Nicht siebenmal, sondern siebenzigmal siebenmal sollst du vergeben!«

Leider versagen so viele Gläubige gerade auf diesem Gebiete. Deshalb richten sie soviel Schaden an und tun damit dem Herrn Unrecht. Ein Gotteskind, das nicht vergeben kann, bringt auf den Herrn große Schande. Wir meinen manchmal, wir müßten es die anderen fühlen lassen, damit es ihnen leid tue, wenn sie uns wehe getan haben. Macht es denn Gott auch so? Nein, sondern Er vergibt sofort und wartet nicht erst, bis wir Buße getan haben. Er bietet uns Seine Vergebung an. Deshalb haben auch wir kein Recht, anderen etwas nachzutragen. Wenn wir diese Lektion lernen, kann man von uns ebenfalls sagen: »Ich sah sein Angesicht, als sähe ich Gottes Angesicht.«

Wir wollen uns prüfen, wie es in diesem Punkte bei uns steht! Wenn die Liebe Gottes unser Herz erfüllt, können wir nicht anders, als unseren Mitmenschen zu vergeben. Wir sind sogar imstande, das zu vergessen, was sie uns angetan haben, d. h. jedesmal, wenn wir daran erinnert werden, macht es uns nichts mehr aus. Dann können wir sagen zu dem, der uns verletzt hat: »Ich habe dir von ganzem Herzen vergeben.« Und so werden wir Vertreter Gottes auf dieser Welt.

D. Cornilescu.